

Imponerende taak

Met een knipoog kun je zeggen dat Horn sinds kort weer een stuk veiliger is. Want Leo Beulen, de nieuwe en hoogste baas van de Nederlandse landmacht, is terug op het oude nest. Onlangs werd luitenant-generaal Beulen geïnstalleerd als nieuwe commandant van de Koninklijke Landmacht.

Door Peter Hamans

Ook zonder uniform kun je moeilijk om hem heen. Want er komt iemand binnen als Leo Beulen de kamer betreedt. De rug is gerecht en het gesproken woord duidelijk, maar verder lijkt hij in niets op het archetype van de leidinggevende militair die zich al blaffend en bevelend naar de lagere echelons een weg baant door de problemen van deze tijd. Integendeel. Want wie niet beter weet, zou hem zomaar verwarren met de CEO van een grote multinational die geduldig de filosofie van zijn bedrijf uit de doeken doet. Toch is de 55-jarige Hornenaar degene die de komende jaren de landmacht door roerige tijden dient te loodsen, een taak die hij bij herhaling als bijzonder eervol kwalificeert. Als jongen wilde Leo Beulen na een studie bosbouw naar Canada emigreren. Op 18-jarige leeftijd toog hij toch naar de Koninklijke Militair-



Luitenant-generaal Leo Beulen uit Horn. (Foto Peter Hamans)

re Academie. Al op het introductie-bivak wist hij dat hij zijn bestemming had gevonden. Hiermee begon voor de militair Beulen het grote avontuur. Zonder bewust te kiezen voor een pijlsnelle carrière naar de defensietop klom hij steeds hoger in de militaire hiërarchie. Hij kreeg in de loop der jaren diverse operationele en staf functies, volgde opleidingen in Amerika, werd uitgezonden naar Bosnië en Afghanistan, was als directeur Operaties nauw betrokken bij zeventien militaire missies in het buitenland en tot vorig jaar

plaatsvervangend commandant van het Duits-Nederlandse legerkorps in Münster. Hij stond mede aan de wieg van de rapid reaction force van de NAVO die vorig jaar juni voor het eerst in actie kwam in Polen. Vrij vertaald was het tot nu toe een leven van koffers pakken en weer uitpakken en dáár zijn waar de plicht roept. Leo Beulen realiseert zich best dat hij als gewone Häörder jong een prestatie van formaat heeft geleverd maar hij loopt er niet mee te koop. 'Het is inderdaad een jongensboek, een droom die uitkomt. Ik wilde

destijds in een leuke baan stappen en dat deed ik gewoon. En het is mij allemaal overkomen. Want als je eraan streeft dan lukt het toch nooit. Plezier in je job is echt het allerbelangrijkste', zegt Beulen - getrouwd, vader van drie kinderen en opa van twee kleinkinderen.

Het zijn ingewikkelde tijden, ook voor defensie. Minister Hennis hengt bij haar collega's naar extra budget dat volgens Beulen ook nodig is om de landmacht te laten voldoen aan haar ambitieniveau. Er zal onder Beulens bewind geen radicale koerswijziging plaatsvinden al is hij niet aangetreden om op de winkel te passen. Als een belangrijke taak ziet hij het gelijke tred houden met technische ontwikkelingen die ontzettend snel gaan. 'Veelzijdigheid is onze leidraad, we zullen altijd klaar moeten zijn, niet alleen nu maar ook in de jaren die voor ons liggen. We zijn tenslotte de laatste verzekeringspolis van de natie.' Terug in Horn betekent voor Leo Beulen thuiskomen. 'We zijn dertig jaar weg geweest, al mijn herinneringen liggen hier.' Doordeweeks zetelt de luitenant-generaal in Utrecht en het weekend is gereserveerd voor zijn gezin en een pittige conditieloop door de Horner bossen. Want inderdaad, de nieuwe Commandant Landstrijdkrachten moet toch altijd het goede voorbeeld geven...